KAD PTICE NESTAJU

POMISAO, U DALJINI

Znaj, kad god te vidim prvi put te vidim
kao što prvi put udahnem iza svakog izdaha

munja me neka ošine

Gledam a ne mogu se nagledati
ove svjetlosti ovog zrnja gorućeg
koje prosipaš po morskoj modrini

NEVID

Ovo je čas kad sunce, u bljesku, pomahnita, kad sumanuto,
u požaru izgara.

Neki vjetar Trakije raznosi svoj izumrli jezik tračkí kao pljevu
sa guvna, vitla i rasijava glinenu prašinu (sumersko-akadsko-
-huritsko-ugaritskih) glasova, kao dim povrh Alepa, snijeg iznad
Balkana, orla ponad Kavkaza, visoko. Neko potonulo zvono još
odjekuje.

Riječ pamti i sve u zapamćenju živi. Ne znam je li još igdje
upisana ona (riječ) koju izmišljajući tražim. U bezazlenim svojim
urama razumijevao sam govor grmljavine i razgovor darežljive
smokve i masline, znao sam što voda kaže zvijezdama i jauk ljuta
kamena. Netko mi je u snu bio otkrio nedokučiva otajstva
očinjega vida i čitao sam glatko sva slova krivopisa na munjama,
ognjem, trusom, mrazom, po vodi, po zemlji, po nebu, po licu
i na dlanu ruke.

Tko je izbrisao stranice sna?

Knjige su poredane na policama kao saće. Tonu u nevid, u nepovrat. U tišinu. Kad odjednom slikar Vincent Van Gogh baca svoje uho u nezajažljivo ždrijelo života. Netko mi šalje nerazumljive poruke. Iz tame izranjanju Kanibali. Goste se. Ruka me neka navodi: zatvori oči, oslijepi, ostani lud, među knjigama, među varnicama ludima.

Što je jače od ludila?

Ni vrijeme! Mi se hranimo zvijezdama koje meljemo u malim mlinovima, u vodenicama, među varnicama.

TJESKOBA

Tamo iznad Rudine, iza Livadica, ne umire se niti se *smrt* izgovara. Kaže se: uputio se preko vode (u oblake, u san, u misao) gdje se sunce rastaje.

Bezbroj krilašca lepršа, drhti, protiče i razlijeva se u zvuku večernjih zvona koja otvaraju prazninu iza ponora gdje nestaju sjene usplahirene.

Preodjevena u lišaj i mahovinu tjeskoba obavija i zatvara tajne prolaze prema kojima tumaraju bića bez pamćenja prekrita travama i lišćem zaborava.

Na oči mi, na svako oko, blaga ruka neka stavlja po jedan proziran cvijet nalik boji ružičasta neba kao da nisam više onaj dječak koji se utopio, u suton, kao sunce.

KAD PTICE NESTAJU

Više se ne sjećam što sam tolike godine čamio
pod zemljom, ostavljen, zaboravljen, pod travnom
livadom, pod vrbom, zalutao ili mrtav.
Više ne znam . . .

A ti, dijete golo, ti, dušo prozirna, gdje si ti?

Više ne slutim kako sam i kad sam izbio u ovu dolinu svjetlosti gdje me nitko ne zna prepoznati, gdje nikoga ne mogu vidjeti, slijep od upožarene vode ili od straha ludoga. Više ne vidim ...

A ti, dijete golo, ti, dušo prozirna, pusti da
nestajem u jatu pjevica, u cvrkutu.

SUSRET, NEOČEKIVAN

Nitko više ne pamti njegovo ime niti mu zna sudbinu. Jednoga jutra pred svitanje pokošen je mecima u prvoj godini rata. Bačen je negdje, ne ponovilo se. Golobrad, još skoro dijete, slagao je riječi u stihove. Kazivao ih je stablima. (O kad bi stabla, mjesto šuštanjem, znala riječima govoriti.)

Nestao
kao krtica u zemlju
kao vidra u vodu

Zaronio
kao kamen
u more
u vrtlog
u vihor
u divlju dubinu

Ni ja ga više ne tražim. Jedino zvono Naše Male Gospe neutješno ječi u predvečerje. Stojim na zid naslonjen. A on prilazi: »Oprosti, malo sam zakasnio ... dugo si čekao?« — Ni dugo, ni kratko, kažem. Gledaj suton, kako je božanstven. — Više volim svitanje, rekao je. — A meni se pričinilo da to samome sebi govorim. On je nestao. A meni se pričinilo da sam u tom susretu prepoznao sebe samoga.

Jure Kaštelan